

skyldtes, at landet var blevet fattigere. Et indgreb i løbende overenskomster, som regeringen nu havde foreslået, var imidlertid en meget alvorlig sag, og det var overraskende, at man kun havde forhandlet med den ene af parterne, inden man traf sin beslutning.

Den foreslåede engangsskat var ganske urimelig. Alle de medborgere, som i særlig grad var bragt i økonomiske vanskeligheder, som havde haft økonomisk nedgang, skulle nu pålægges ekstraskat. Denne skat skulle være ikke-lønmodtagernes bidrag til stabiliseringen, men den begrænsede efterspørgslen og strammede erhvervenes likviditet yderligere. Denne skat måtte sammen med de forringede afskrivningsregler nødvendigvis begrænse produktion og beskæftigelsesmuligheder.

For at landets økonomi kunne saneres, måtte der skabes sammenhæng i den økonomiske politik, og stigningen i de offentlige udgifter måtte afpasses efter den beskedne produktionsstigning. Der måtte ske et skifte i indstillingen over for erhvervslivet, som måtte mødes med tillid i stedet for med straffeekspeditioner. Der måtte gives borgerne bedre opsparingsmuligheder, og erhvervslivet måtte have prioritet til de for knappe lånemuligheder, ikke som nu det offentlige.

Det var *Poul Møllers* (KF) indtryk, at højere skatter var det eneste middel, regeringen havde i sin økonomiske politik. Derfor var vi havnet i den paradoksale situation, at en regering, der kaldte sig en arbejderregering, først ved beslutning om kronenedskæring fordyrede forbrug og produktion og dernæst af frygt for følgerne forbød dækning for fordyrelsen ved indgreb i bestående overenskomster.

Gennem en lang række foranstaltninger, f. eks. de nye afskrivningsregler, revisionen af opsparingsordningerne, afvisningen af regler om skatteloft, den nye skatteskala, momsens indførelse uden tilsvarende skattelettelser, havde regeringen skabt utryghed i samfundet, hvilket bevirkede rentestigninger, prisstigninger og skattestigninger.

Så kom i november regeringens 13 punkts program, men man prøvede ikke, om dette program kunne have medført, at vi kunne have undladt kronenedskæringen. Man burde have kæmpet for kronen og for prisstabiliteten, men man sagde, at kronen måtte nedskæres af hensyn til beskæftigelsen. Nu kom disse lovforslag, også af hensyn til beskæftigelsen. På kort sigt kunne beskæftigelsen ikke være blevet forringet som følge af kronenedskæringen, men man påstod, at forholdet var anderledes, fordi vi ikke fulgte Storbritannien helt. Selvfølgelig var der et problem med eksporten til Storbritannien, og der måtte her kunne blive tale om støtte.

Hvis man imidlertid fulgte regeringens tankegang og antog, at kronenedskæringen virkelig med alle dens øvrige ulykker for folket også havde medført fare for beskæftigelsen, kunne de foreslåede foranstaltninger så hjælpe? Det, der var meningen, var natur-